

FOLK OG LAND

NR. 15. 22. ÅRGANG

LØRDAG 8. SEPTEMBER 1973

LØSSALG KR. 2,—

Hvorfor den politisk schizofrene ANDERS LANGE?

Nødvendig orientering før stemmesedlene leveres.

Ettersom Folk og Land mens bladet fremdeles sto under min ledelse anbefalte leserne å prøve Anders Lange ved det stortingsvalg som nå står umiddelbart for døren, er det vel både riktig og anstendig at jeg understreker følgende:

Hvis jeg noensinne hadde falt på en så forrykt idé som at Anders Lange representerte noe vesentlig annet enn politisk beserkerang, så ville jeg naturligvis ha blitt skuffet over de nye bunnrekorder i politisk tåpelighet han og hans juridiske nestkommanderende og medhjelper (eller er det kanskje omvendt?) har klart å prestere foran det valg han hadde så store sjanser til å vinne. La meg bare nevne tre illustrerende eksempler:

Det er alminnelig kjent at kvinnelige velgere ikke føler seg så bundet til de gamle partibåser som de mannlige og at en ny partidannelse, som Langes, derfor burde ha gode sjanser nettopp hos dem. Hva gjør så Anders Lange for å vareta denne sjansen? Jo, han lar seg intervju av et utenlandsk blad og levner ikke kvinnelige politikere ære for to skillinger!

Og ikke nok med det. Det er en notorisk kjennsgjering at tidligere NS — folk, og den ungdom man ynder å kalle «nynazister», så med stor velvilje på den nye partidannelsen. Den som overvar hans møter i Oslo ville lett kunne overbevise seg om det. Og var Anders Lange i tvil om det, så må han vel iallfall ha oppfattet at Folk og Land anbefalte sine lesere å prøve ham.

Nå lever riktignok Anders Lange i en slags schizofren politisk tilstand hvor han snart hopper på det gamle fascistbenet og snart på det noe invalide jøssingbenet. Så det kan nok glippe imellom å holde orden på linjene. Så klynger han seg da til vrøvlet om at vi i Folk og Land og den store flokk av tidligere uengasjert ungdom som deler bladets redaksjonelle syn, bare er en liten sekt, eller «hard kjerne», av rabiate «nazister», mens den store og anstendige flokk av tidligere NS-folk nærmest

er en slags «nyjössinger» som deler Anders Langes politiske tvesyn. Det skal medgis at en håndfull tidligere NS-folk, vel vesentlig av opportunistiske grunner, nok kan ha hvisket ham noe slikt

AV
ODD MELSOM

i øret. Men hvis han hadde gidde å undersøke saker og ting litt før han skrev og talte, så ville han raskt blitt klar over at hans nyfrelste NS-venner for en alt vesentlig del hørte til dem som virkelig var nokså hardkokte under okkupasjonen, mens vi som nå kalles «den harde

kjerne» vel var noe helt annet. Det er jo nemlig en notorisk kjennsgjering at kretsen om Forbundet og Folk og Land slett ikke består av okkupasjonstidens hardkokte aktivister, men for en vesentlig del av akkurat det motsatte.

Jeg venter ikke å kunne rettlede den politisk villfarne stortingskandidaten på dette punkt. Han har jo ørene vendt i en annen retning. Men jeg hadde faktisk ikke ventet at han midt i valgkampen lar sin juridiske venstre hånd vende seg nettopp mot tidligere NS-folk og understreke nettopp sitt jøssingeri! Det får en vel si er noe av en rekord i politisk dumhet. At Langes juridiske

lys tror å kunne oppveie tap av stemmer fra tidligere NS-folk og likesinnede med høyrejøssingstemmer fra Morgenblad-kretsen tyder ikke akkurat på stor politisk forstand.

Nå kan kanskje noen hevde at Anders Lange jo ikke kan belastes for å ha tåpelige medarbeidere. Men, for sikkerhets skyld sørget samme Lange for å engasjere seg

(Forts. side 6)

På side 5 begynner vi i dag med første del av historien om «Slaget i Randolph Street», de amerikanske «stormtropper»s gatedebut og første møte med yrkesdemonstranter fra venstresiden. Artikkelserien vil gå over 3 nummer.

Av hovedoppslagene ellers nevner vi: MØT «KORPORATISTISK ARBEIDERFRONT», intervju med lederen for enda en ny gruppering i norsk politikk (side 4).

TANKER I VALGÅRET, noen betraktninger, omkring demokratiets partipolitiske «førerkorps». (side 5).

VAR NARVIK «DET FØRSTE TYSKE NEDERLAG»? en ny Hewins-artikkel (side 3).

RENEGATEN SOM BLE REHABILITERT, en kommentar til den tyske bundestagsmannen, Herbert Wehners, urene politiske trav. (I brennpunktet (side 2).

HVA MED DEMOKRATIETS OFRE?, spør vi i et innlegg på side 5. Er det bare krigens og nazismens ofre som er realiteter?

ELLERS åpner vi i dagens nummer en ny fast spalte, hvor leserne selv kan bidra med kommentarer. Og som vanlig er avisen ispedd smånotiser av forskjellig innhold mellom hovedoppslagene. God fornøyelse.

Den tredje verdenskrig —

hvem blir alliert med hvem?

Våre dagers verdenspolitikk blir bestemt av trekannten China — Sovjetunionen — USA. Likevel er det ikke så liketil å forutsi med sikkerhet hvilke av dem, som i siste instans kommer til å gå sammen mot den tredje.

Situasjonen kan i mangt og meget minne sterkt om forholdet mellom Tyskland — Vestmaktene — Sovjetunionen før utbruddet av Den 2. verdenskrig. Selv om de fleste nok regnet med et forbund mellom vestmaktene

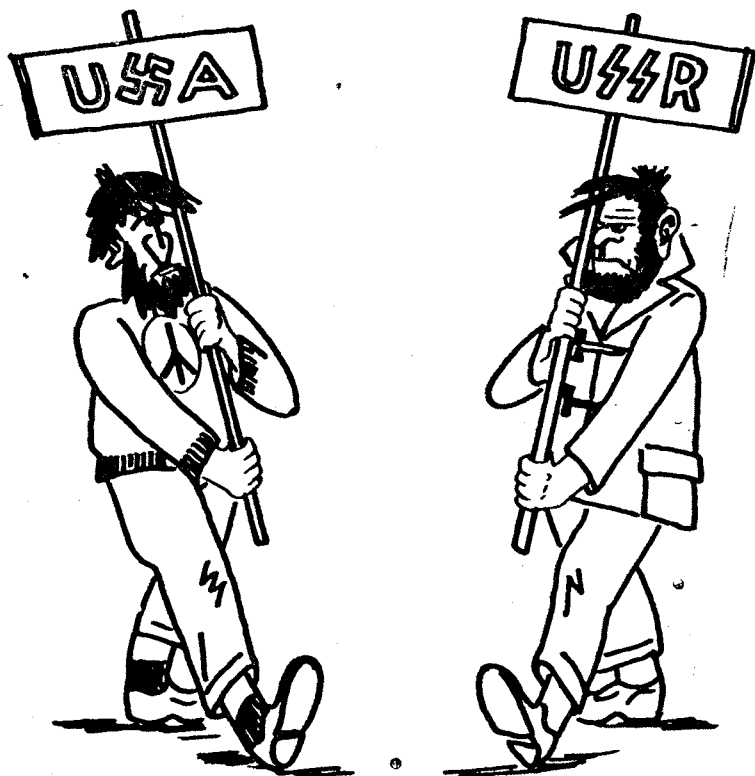
og Sovjetunionen mot Hitler våren 1939, så skulle det bare noen få måneder senere gå ganske anderledes.

Ennu mens vestmaktene representanter satt i Moskva og forhandlet om en militærkonvensjon med USSR, undertegnet den tyske utenriksminister von Ribbentrop og Molotov den 23. august 1939 en tysk-russisk ikke-angrepspakt med hemmelige tilleggsprotokoller angående deres respektive interesseområder. Så raskt forandret scenen seg — for så på nytt den 22. juni 1941 å endre seg radikalt (Sovjetunionen og vestmaktene mot Tyskland).

I dag, 34 år etter de minneverdige dagene i Moskva, står vi atter stillet foran tre mulige kombinasjoner:

a) USA/China mot Sovjetunionen, b) USA/Sovjetunionen mot China og c) Sovjetunionen/China mot USA.

For tiden er det bare de to førstnevnte variasjoner som kan sies å være relevante, da en gjensidig forståelse mellom Moskva og Peking nesten er helt utelukket. Washington har den meget store fordel av å kunne pleie sine forbindelser til begge sider, mens Moskva og Peking

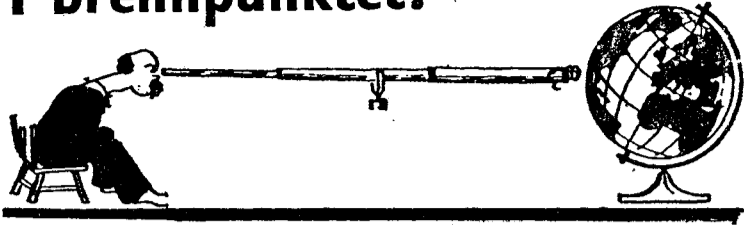
Det er blitt vanskeligere å være supermakt.

bare har bevegelse til en side.

Uansett hva som blir uttalt på offisielt diplomatisk hold eller direkte av statsmennene (særlig av folk som Nixon og Bresjnev) må opplysningene tas med forbehold. Det gjelder ikke minst når det f. eks. heter at alle forberedelser gjøres med sikte på en konfrontasjon

(Forts. side 6)

I brennpunktet:

Renegaten som ble rehabilitert

som anerkjennelse for sitt virke som «byggmester» for den tyske østpolitikk og for Moskvas nye folkefrontbestrebelsler.

Vi har tidligere her i bladet omtalt Herbert Wehner, fraksjonsføreren for sosialdemokratene i den tyske Bundestag, mannen som kalles «byggmester» for den tyske østpolitikk.

Det er en høyst broget fortid denne mangfoldige politiker kan se tilbake på. Og skal man ta denne fortid som bakgrunn for dagens østpolitikk, så er det nok all mulig grunn til å frykte det verste sett med vestens øyne.

Herbert Wehner har vært å finne på så å si alle venstre-radikale fronter. I sine unge dager var han med i den sterkt røde Sosialistisk Jugend, så gikk han over til anarkistene og derfra over til kommunistene, hvor han i løpet av kort tid ble en av toppfunksjonærene. Som Moskvas nærmeste og mest pålitelige tillitsmann avanserte han i 1934 til Kominintern-agent. Han opererte i Moskvas tjeneste utenfor Tyskland inntil hans kommunistiske karriere brått ble avbrutt da han i 1942 ble arrestert i Stockholm som Sovjet-spion. Han fikk en tukthusdom på et par år, men ble forstøtt av kommunistene for å ha røpet litt av hvert under etterforskningen av spionasjesaken. Han ble åpent beskyldt for forræderi. Først i 1946 vendte han tilbake til Vesttyskland, og nå begynte en forbausende politisk gjenfødelse for denne gammelkommunist som var blitt stemplet som «renegat». Han ble tatt imot av det sosialdemokratiske parti — dette parti som han helt til arrestasjonen i 1942 hadde bekjempet med innbitt hat og med kommunistisk demagogi. Meget snart ble han representert for venstre fløy innen SPD og den mektige behersker av partiapparatet. Og skjønt utvilsomt svært mange ønsket det, var det ingen som våget å tre åpent frem mot ham. De få som forsøkte seg er forstummet, for Wehner var og er hensynsløs og intolerant — personlig som politisk. Og helt uberegnelig.

For enhver overbevist kommunist var imidlertid Wehner en død mann — helt til man begynte å få øynene opp for at den forstøtte like-

Herbert Wehner — durkdreven i politisk slalåm.

vel drev Moskvas spill. Så sent som i august 1972, da boken til den østtyske partifunksjonær Karl Mewis utkom, ble han gjenstand for en tilintetgjørende dom fra de tidligere kamerater. Mewis beskyldte ham bl. a. for gjennom sitt forræderi å ha bragt kamerater på skafottet.

Men, nå er alt dette tilgitt og glemt. Det er fremtiden som gjelder! Og Wehner har bragt lykkelig i havn det Moskva har ønsket, den østpolitikk som tar sikte på å rive en hjørnestein ut av NATO-alliansen. Og mere enn det. Moskvas siktepunkt er folkefrontdannelser rundt omkring i hele Europa mellom alle venstre-radikale krefter, et bredest mulig politisk samarbeide hvor også sosialdemokratene vil måtte finne sin plass. Etter mønster fra mellomkrigstiden. I Vest-Tyskland er samarbeidet mellom sosialdemokratene og kommunistene allerede i full gang, takket være Wehners og Brandts østpolitikk, og kursen peker direkte mot et fremtidig nasjonalkommunistisk Tyskland på den annen side av det gamle jernteppe.

Det er heller ikke vanskelig å finne eksempler på liknende folkefrontdannelser i andre europeiske land, bl. a. i Italia og Frankrike. Noe liknende ser man i Danmark og også her hjemme begynner folkefronten å ta form på ytterste venstre fløy. Etter det forventede valgresultat vil nok Arbeiderpartiet i Norge også se seg nødt til å endre kurs.

PROGRESSIV VALGFUSK

Resultatet av folkeavstemningen i Hellas falt vårt hjemlige, venstreforvridde klientel til dels meget tungt for brystet. Det var i de grader illusjonsbrytende at man uten videre måtte bortforklare det som direkte svindel, selv om man egentlig ikke hadde noen dekning for det. Pressen spanderte som rimelig kan være villig trykksverte på å understøtte denne «forklaringen».

Fullt så villige til å gjøre sin «informasjonsplikt» var ikke den samme presse etter det siste parlamentsvalget i det venstreforvridde Chile. Der kunne nemlig en kommisjon av uavhengige (får vi håpe) chilenske professorer påvise et valgfusk av virkelige dimensjoner. I stedet for de faktisk eksisterende 570 tusen førstegangsvølgere hadde man ført inn 820 000 i manntallet. På denne måten greide Allendes venstre-regime å lure til seg 8 prosent flere stemmer. Dermed kom ikke opposisjonen opp i de 65 prosent, som ville ført til Allendes fall.

Minister Hustad har gått bort

Så har vel den siste av Nasjonal Samlings grand old men gått bort — arkitekt og minister **Tormod Hustad**. Han ble 84 år gammel.

Sammen med advokat Hjort var han en sentral figur i den nærmeste krets

Meninger må man angripe med de våpen som passer. Man avfyrer ikke geværskudd mot idéer.

Rivarol.

Imperialisme i ly av alteret

En berømt forfatter har nokså treffende beskrevet visse tendenser i Engelsk imperialisme. Først sender man noen misjonærer til Afrika for å bibringe de stakars sorte Kristi budskap. Men de sorte eter selvsagt opp misjonærene istedenfor å låne øre til disse sivilisasjonens avantgardister. I indignasjon griper imperiet til

Wehner har allerede fått sin offisielle oppreisning fra kommunistisk hold. Først ble han innbudt til besøk hos den østtyske partileders Hon-ecker, hvor man drøftet den fremtidige kurs og det fremtidige politiske samarbeide, og senere ble det gjort klart at Herbert Wehner, den sosialdemokratiske fraksjonsfører og tidligere ledende kommunistfunksjonær, nå også har Kremles hele og fulle tillit. Bresjnev innbød ham til et besøk i Moskva og Wehner tok imot innbydelsen. Det forlyder at Wehner av en hemmelig partidomstol er blitt fullt rehabilitert og at han fremtidig ikke må betegnes som renegat. Han skal også få direkte oppreisning for den «urett» han har lidt — det tales om en høy Sovjetorden. Og det som er sikkert er at det kommunistiske partis Sentralkomite i Sovjet i begynnelsen av april 1973 ga uttrykk for sin takk og anerkjennelse til Wehner for hans mesterlige taktikk i den vesttyske innenrikspolitik og for hans fortjeneste av den tyske østpolitikk.

våpen for å forsvare kristendommen og Vestens kultur, sender sine soldater til negerland og besetter hele området. På kjøpet får man dermed også kontroll over negerlands skatter og ressurser.

I våre dager har ikke England særlige muligheter for å anvende denne praksis, men det betyr ikke at kunstner er glemt eller gått helt av mote. Den herostratisk berømte Ugandapresidenten, Idi Amin, har nylig erklært at han ikke på noen måte ønsket «simple amerikanske triks» i sitt land. Han meddelte samtidig den amerikanske charge d'affaires, Robert Keeley, at sikkerhetsfolk holdt nøye oppsikt med yankee'ene og deres virksomhet.

Amins reaksjon kom som et resultat av det faktum at 22 religiøse sekter fra USA hadde infiltrert Uganda gjennom de siste to år. «Billige triks kan de benytte seg av i Korea, Vietnam og Midt-Østen, bare ikke her», sa Idi Amin.

Det er noen som har fått ordet «demokrati» i balsen. De tror at det betyr alles utilfredshet med alle.

Soya.

Så slik kan det gå opp og ned her i verden, og slik er det mulig å føre både godtroende sosialdemokrater og andre bak lyset. For den gudene vil ødelegge slår de som kjent med blindhet.

Politicus.

omkring Quisling helt fra partiets første tid av, men i motsetning til Hjort forble han trofast og lojal gjennom alle skuffelser og all motgang. Det var derfor bare naturligt at han ble utpekt til å delta i statsadministrasjonen, først i Quislings 9. april-regjering, senere som kommissarisk statsråd, og endelig som minister i den annen Quisling-regjering. Dette var arbeide som måtte gjøres i en tid da landet drev uten en norsk regjering til å vareta landets nasjonale interesser like overfor okkupasjonsmakten. Og et arbeide som under de rådende forhold bare kunne gjøres av folk som sto på ekte norsk grunn og som dertil hadde et politisk syn som okkupasjonsmakten kunne og ville akseptere. På den annen side var det naturligvis et utakknemlig arbeide, og når det gjaldt arkitekt Hustad med hans sterke faglige interesser, så var det nok mangel på en prøvelse å bli syltet ned i departementalt sommel og tøv. Han trakk seg da også tilbake så snart det var mulig og overtok den nominelle stilling som stempletpapirforvalter.

Ellers er det jo i første rekke på grunn av hans utrettelige arbeide for norsk byggeskikk gjennom en lang rekke år at Hustad vil bli husket også i kretser langt utenfor Nasjonal Samling.

Han arbeidet i mange år i nær kontakt med Norges Bondelag, dengang det nasjonale fremdeles var satt i høysetet, og han har i skrift og tale gått inn for en byggeskikk i tråd med gamle norske og germanske tradisjoner.

I motsetning til så pinlig mange av sine kolleger i ledende stats- og partistillinger dengang sviktet ikke arkitekt Hustad etter sammenbruddet i 1945 heller. Etter å ha sonet sine mange og lange år i jøssingenes fengsel sluttet han straks opp om det arbeidet Forbundet og Folk og Land utførte for å gjenreise respekten for sannhet og rett. Helt til sykdommen endelig tok ut sin rett og gjorde ham kampdyktig hadde vi gleden av å kunne samarbeide med denne noble venn og gamle kampfelle. Så det er med dypt vemod vi idag må ta endelig avskjed med ham.

Det er ikke tomme ord når vi sier at arkitekt Hustads minne vil leve lenge i alle sanne nasjonale hjerter i dette land, og at vi tror sikkert og fast at det også i tidens fylde vil få sin oppreisning hos mange, mange som idag lite forstår.

O. M.

Tanker i valgåret

(Forts. fra side 5)

kolporterer de ansvarlige politikere denne mentalitet over på sine velgere. Disse ser opp til sine politiske foresatte med tilbedende blikk og blind tro. Det hele har fått karakteren: Brød og skuespill. Som de gamle romerske keisere gjør våre ledende politikere: Slenger sine motstandere for villdyrene til mengdens store fornøyelse. Ingenting er så lavt og uhederlig at det ikke kan brukes. Det er en kvalmende forestilling.

Mine herrer politikere!

Jeg vemmes over det uføre dere har ført vårt land inn i. Jeg anklager dere for be-

visst å føre folket bak lyset når det gjelder den anti-demokratiske praksis som dere er tilhengere av og eksperter i. Jeg forakter den politikk som beriker deres ego på bekostning av de brennende samfunnsproblemer.

Dere beklager folkemord og hungersnød, samtidig som dere spiser dere mette. Dere prostituerer dere selv for å kunne gi folket et bilde som framstiller dere som «De ubestikkelige».

Dere forgifter vårt land både fysisk og psykisk.

Si meg: Kjenner dere historien om forføringen og møllesteinen?

G. K.

Hva med demokratiets - - -

(Forts. fra side 5)

gripen rase i politikken ville man idag unngått mange menneskelige fornedrelser. Grensene må stenges for all ukontrollert innvandring av ikke nordisk art. Dette må bli et krav fra alle som ønsker å bevare en sunn norsk ungdom og et Norge fritt for internasjonale forbrytersyndikater!

Samfunnsmiljøet gjør ungdom disponert for misbruk.

Helbredelsesprosessen for narkomani er svært liten — rundt 5 prosent. Det må derfor være klart for alle at bekjempelsen av narkomani og de volds- og vinningsforbrytelser det fører med seg, må ligge på det forebyggende plan. Men ingen av ofrene for giften lar seg påvirke av brosjyrer eller tørre fakta. All ungdom kjenner i dag til faren ved å «sniffe» og bruke hasj — likevel blir misbrukerne stadig flere og stadig yngre.

Et upersonlig og hardt samfunnsmiljø, hvor kravene om effektivitet og kunnskap nærmer seg det absurde, produserer «tapere». Ungdom som ikke har klart å leve opp til kravene fra foreldre, skole og samfunn. Noen resignerer og skaper seg en fremtid med et innhold og tempo som passer for dem. Mange finner ikke noe nytt innhold. De har så lenge vært opptatt av å leve opp til andres krav at de ikke har hatt tid eller mulighet til å finne ut av sine egne evner og anlegg. De blir et lett offer for de allerede eksisterende narkotikamiljøer.

Hasj med «varemerke»

I kampen mot narkotika må offensiven i første rekke settes inn mot den liberale innvandringspolitikken. Straffeaksjonene må bli betydelig hardere — man kan

uten videre sidestille innføring av narkotika i større mengder med mord! De straffer som i dag eksisterer, står ikke i noe fornuftig forhold til hva narkotika-smuglingen fører med seg av tragedier. Selgeren kan vinne mye og han risikerer lite. En arabisk terror-gruppe som El Fatah finansierer mye av sin virksomhet ved å selge narkotika til Europa. I Oslo eksisterer det i dag hasjklumper med påstemplet Al Fatah «varemerke»!

Og norsk ungdom «junker», «sniffer» og «flipper» videre. Stadig fler blir offer for det umenneskelige demokratiske regime som i sin blindhet har gjort vårt land til et narkotikahaienes eldorado. **Vi anklager demokratiet for delaktighet i mord!**

Modern Times

Når det gjelder håndteringen av folk som driver såkalt regjeringsfiendtlig virksomhet, er praksisen forskjellig rundt om i verden. Her i vårt meget demokratiske Vesten risikerer samfunnsfiendene å komme på pop-listene og det er sjelden det blir grepet inn mot dem. Jevnfør bare det faktum at vi har gående et helt lite kommunistparti, som har erklært at det har væpnet revolusjon som politisk målsetning. Hvis det viser seg helt påkrevet å ta hånd om en person, blir vedkommende i høyden sperret inne til han eller hun får skrevet sine memoarer. Disse blir deretter gjerne bestselgere og skaffer konspiratøren så mange penger å bekymre seg over, at det ikke blir tid til mer samfunnsfiendtlig virksomhet. Det er bare «nazistene» som er unntatt fra den-

Vårt plateutvalg omfatter nu følgende titler:

Nr. 352 *Wunschkonzert für die Wehrmacht*. Tyske slagere fra krigstiden fremført av datidens kjente vokalist og orkestre.

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmachtkommunikéer.

Nr. 355/356 *Ein Volk, ein Reich, ein Führer*. «Eterkrigen» eller radiopropagandaen slik den hørtes over alle stortyske sendere. Kampsanger, taler lydeffekter.

Nr. 357/358 *Führer befiehl*... Tsjekkoslovakia-krisen 1938-39 belyst ved utdrag av bevarte opptak av taler som Hitler og Goebbels holdt i Riksdagen og på Partidagen i Nürnberg.

Nr. 359/360 *Volk ans Gewehr*. Polenfelttoget 1939 i lydbilder og taler av Adolf Hitler. Dertil der Führers appell til England.

Nr. 361/362 *Aufbruch der Nation*. Fra maktovertagelsen i 1933 til innføringen av verneplikten og Hitlers tale på Rikspartidagen i 1937. Marsjer, kampsanger m. m.

Nr. 363/364 *Vorwärts voran!* Fra Saar-avstemningen 1935 til vestfelttoget 1940. Riksdagstaler av Hitler, radioens «særmeldinger», frontrapporter fra kanalkysten og marsjmusikk, fanfarer og kampsanger.

Nr. 365/366 *Einigkeit und Recht und Freiheit*. Hitlers berømte tale den 28. april 1939, da han holdt et oppgjør med Roosevelts «spørreskjema» og fikk selv diplomatlosjen til å gi seg latteren i vold. Taleren Hitler på sitt beste.

Nr. 367/368 *Aufruf an das deutsche Volk*. Hitlers radio-opprop den 2. februar 1933 etter maktovertagelsen. Goebbels' tale i Berliner Sportpalast åtte dager senere. Deres visjoner, forhåpninger fastholdt i platerillen.

Nr. 369/370 *Hölle, wo ist dein Sieg?* Fra Nürnberger-prosessen. Göring i kryssforhør, en hemmelig tilleggsprotokoll, Jodl i egen sak, Rundstedt og Brauchitsch som vitner samt noen av de anklagtes sluttinnlegg.

Alle dobbeltnummer består av to plater som hver koster kr. 60,— pluss porto. Bestillinger rettes til vår Boktjeneste.

Spesialbrosjyre sendes på forlangende.

ne regelen. De blir helst tatt for de i de hele tatt har gjort noe som helst. Jevnfør f. eks. Folk og Land's ungdomsredaktør, som ikke engang fikk lov til å undervise i førstehjelp på grunn av sin politiske innstilling. Akk ja, fremgangsmåtene kan være så ymse, men vi får vel kanskje være glade for at vi ikke befinner oss på det samme planet som «justisen» i Nord-Jemen. Der arresterte man en lang rekke personer, som hadde gjort seg skyldig i regjeringsfiendtlig virksomhet. Men ikke nok med det — de ble også henrettet ... ved korsfestning.

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMPLARER

hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn

Adresse

Boktjenesten

har fortsatt endel eksemplarer igjen av

Alfred Rosenberg:

Grossdeutschland — Traum und Tragödie. Den tidligere riksministerens egne selvkritiske nedtegnelser, forfattet 1945 i dødscellen i Nürnberg. Et tilbakeblikk av en mann som selv hadde vært med i spissen fra den første spede begynnelse. Han sparer hverken seg selv eller de andre av Rikets ledere.
320 s. storform. ill. kr. 52,00.

Erich Kern:

Der Sieg der Soldaten. En novellesamling av mesterfortelleren E. Kern. De forskjellige novellene er bygget over temaer fra tysk krigshistorie og stiller den kjempende enkeltmann sentralt i begivenhetene. En skildring av modige menn, som stiller seg opp mot skjebnen, men allikevel greier å hevde seg.
320 s. innb. kr. 40,00

Peter Kleist:

Die europäische Tradödie. En beretning om den politiske krigføringen, særlig om spillet mellom Tyskland og Sovjetunionen under Den 2. verdenskrig. Megen omtale er viet de sovjetiske fredsfølerne over Stockholm 1943/44 og den farlige duellen mellom Himmler og de jødiske verdensorganisasjonene.
324 s. ill. ppb. kr. 30,00.

O. Reile:

Geheime Ostfront. Beretningen om det tyske Abwehr i øst fra 1921—1945. Forfatteren var selv agent, og er således den rette til å fortelle om den hemmelige tjenestens virksomhet i Øst-Europa, Syd-Europa samt det nære og det fjerne østen. En meget interessant bok.
476 s. ill. innb. kr. 40,00.

Paul Hausser:

Soldaten wie andere auch. Et forsvarsinnlegg for Waffen-SS — basert på hittil ukjent kildemateriale. Boken rettferdiggjør på en overbevisende måte det som ligger i dens tittel.
372 s. ill. innb. kr. 65,00

Boktjenesten gjør oppmerksom på at det her dreier seg om bøker, som vi kun har få eller også bare ett eksemplar igjen av. De blir derfor hurtig utsolgt, og ytterligere import foretas bare etter ønske fra kunden. I så tilfelle må det regnes med høyere priser på grunn av D-markens oppskrivning.

Hvis Kleopatras nese hadde vært kortere, ville verden sett ganske annerledes ut. Pascal.

Kampen om Gøteborg

Den politiske interessen i Gøteborg-regionen før høstens valg har nærmest vært å sammenligne med null. Svensk lokal-radio har nesten hver dag kunnet referere møter holdt av de demokratiske partiene. Både tilhørerantallet og interessen hos de fremmøtte har vært laber. Et eksempel er det svenske Senterpartiets møte, som på forhånd var annonsert gjennom bl. a. spredning av 5000 flyveblader. Til sammen 7 personer kom og en av de 7 var medlem av NRP!

Mange mente nå at det var vel dristig av NRP å utlyse et offentlig møte på en fredags kveld — og det rett før langhelgen i forbindelse med 1. mai. Lå alt tilrette for en storfiasko? Det så lenge slik ut — særlig da det viste seg å være gjort en kjempetabbe fra NRP-folkenes side. De hadde på den interne innbydelsen til sine medlemmer glemte å påføre klokkeslettet for møtet!

Videre hadde man ventet at avisene skulle innta annonser om møtet, men det skulle vise seg at både Aftenbladet, Expressen og Gøteborgs-Tidningen nektet å innta annonsene! Hva skulle man så gjøre?

Jo, noen timer før selve møtet ble flyveblader spredd av NRP's Gøteborgavdeling og medlemmer av Nordisk Ungdomsfront. Og det skulle vise seg at man klarte å snu den forventede fiasko til triumf!

Temmelig nøyaktig 50 betalende tilhørere klarte man å samle. Altså langt større interesse for NRP-møtet enn for de store Riksdagspartienes møter! Fire større aviser dekket møtet og kommunistene sto på trappene og fotograferte alle som deltok på «arvefiendens» møte. Dessverre førte nok dette til at enkelte i siste liten lot være å komme.

Men et stort antall parti-program ble solgt — og bidragene fra de fremmøtte dekket alle utgifter i forbindelse med leie av lokalet. Man kunne bare notere en ny NRP-triumf.

R. E. Porter.

Husk bladpengene for 2. halvår!

PEKING FORBEREDER SEG...

Seks av den kinesiske hovedstads syv millioner innbyggere kan nu anbringes og beskyttes i underjordiske tunneller og bunkere, som for en stor del er atomsikre. I hele landet for øvrig forbereder kineserne seg til å møte et eventuelt sovjetisk angrep. I all den mer eller mindre forstandige debatten om hvem som skal bekriige hvem i supermakt-trekanten China — Sovjet — USA, kan det jo være interessant å se hvem f. eks. kineserne selv betrakter som sin mest sannsynlige fiende.

CELEBERT TREFF I NARVIK

Rundt 50 historikere tilhørende noe som kaller seg Den internasjonale militærhistoriske kommisjon, skal på befarung i Narvik for — som det heter — å foreta en grundig gjennomgåelse av krigshandlingene i 1940. Dette skal blant annet skje ved kontakt med norske veteraner.

Flesteparten av historikerne er franskmenn, men der er også representanter for Østerrike, Italia, Belgia, Vest-Tyskland, Tyrkia, USA, Canada og Sverige. Fra norsk side deltar — ja, tenk-

te vi det ikke — først og fremst professor Magne Skodvin, som skal «gi den innledende historiske oversikt». Vi går ut fra at herr Skodvin overfor et så internasjonalt publikum vil måtte holde sin «veiledning» på engelsk til en avveksling, og foreslår at han bruker følgende overskrift:

«How I won».

☆

GODT SPURT, KAPTEIN!

I en debatt om våre stakars forsvarsløse soldater spør vpl. kaptein Jens Erik Norman i et innlegg i Aftenposten, om «hvor, utenom Norge, tillates begavede vernepliktige å skrive lærebøker i landsforræderi for mindre begavede kolleger, uten å risikere påtale?»

Vi er redde for at slikt bare er tenkelig i land hvor notoriske militærnektene kan bli forsvarsministre, slik som i Norge.

☆

SVENSK NØYTRALITET

Den svenske utenriksminister Wickmann har uttalt offentlig, at Stockholm fra 1973 av og fremover kommer til å øke sin finansielle understøttelse av sorte partisaner i portugisisk Afrika. Det er særlig provinsen Mocambique det dreier seg om, og pengeinnsprøytingen skal fordobles fra omkring 40 til 80 millioner kroner. Vi hadde nær sagt — skål!

Rotterdam i 1938 av Berijas agenter). Deretter ble ledelsen overtatt av Melnyk.

Da den tyske Wehrmacht rykket inn over ukrainsk jord med sine kommandos fra den Ukrainske Legionen til Roman Sjukevitsj, ble det i Lemberg dannet en ukrainsk regjering, og det endog før byen var blitt erobret av tyskerne. Et stort flertall av befolkningen støttet dette tiltak.

I dag er det åpenbart at virksomheten for denne eksilgruppens vedkommende ikke er av særlig stor målestokk, først og fremst fordi den frie verden ikke gjør den minse anstrengelse for å støtte den. Likevel er den indre spenningen i Sovjetunionen så stor, at det ikke er noe som tyder på at historikeren Amalriks dystre spådommer i boken «Vil USSR overleve året 1984?» ikke kommer til å gå i oppfyllelse. Amalrik sitter for tiden i konsentrasjonsleiren Magadau.

Men det kommer til å bli en hård kamp.

CHINA ER BEKYMRET FOR EUROPA

Chou-en-Lai har, gjennom Chinas ambassadør i Paris, informert president Pompidou om at han er meget foruroliget på grunn av avtalen mellom Nixon og Bresjnev, og at han frykter for at Europa kan komme opp i en farlig situasjon. Pompidou skulle derfor vite at China sto parat til å yte Europa enhver mulig hjelp. På fransk hold regner man med at president Pompidou under sitt offisielle besøk i China i midten av september, kommer til å bli gjenstand for en mottagelse og en oppmerksomhet av de sjeldne. Kan resultatet bli en ny akse?

☆

«HITLER-PALME»

At folk som den svenske statsminister Olof Palme har uvenner er vel ikke uventet. Likevel hører attentater på statsministere til sjeldenhetene i Norden. Ikke desto mindre var det en fyr som ringte opp til to lokalaviser i Norrland, da Palme skulle på besøk til Kramfors. Han skulle «skytte ned Hitler-Palme», sa han. Like etterpå informerte han også stedets politikammer om sine hensikter. Vi for vår del vil gjerne tilføye: Stakkars mann, han må være ganske forvirret hvis han ikke kan se forskjell på Hitler og en type som Palme. Hvis han sender oss sin adresse, skal vi rive i et års gratis abonnement på Folk og Land til alminnelig orientering og vekkelse.

☆

..Ifølge demokratiet er det rett og menneskelig å kreve: Gjør Afrika svart, ut med de hvite. Asia til de gule folkeslagene, vekk med de hvite.

Men det er rasehat å hevde: Bevar Europa hvitt: Norden for nordboerne! G. A. Oredsson.

Aktive Ukrainske Nasjonalister

Et alvorlig problem for Kreml

Med vår velredigerte franske kollega «Rivarol» som kilde bringer i hermed en artikkel om den ukuelige og meget aktive motstandsbevegelsen i Sovjet-Ukraina.

Nasjonalfølelsen i Sovjet-Ukraina lever videre til tross for flere årtiers grusom undertrykkelse, og Bresjnev er fullstendig klar over hvilken alvorlig fare den representerer. Derfor har han mangedoblet tiltakene for å få «ro og orden» i gatene. Og grunnen til at den tidligere generalsekretæren i Ukrainas kommunistparti i Sjelest, ble avsatt, var ikke den nettopp at han var ute av stand til å møte den voksende misnøye i Ukraina?

Tusenvis av arrestasjoner ble foretatt blandt arbeiderne i Dneprodersjinsk, da de gikk til angrep på og satte fyr på partiets, Komsomols, (= det kommunistiske ungdomsforbunds), KGB's (= det hemmelige politiets) og MVD's (= innenriksministeriets) lokale avdelingskontorer. Gjentagne ganger åpnet militsen ild, som forårsaket flere dusin døde og sårede. Demonstrantene sang hymnen til den Ukrainske Partisanarméen (UPA), som helt til 1951 holdt stand mot de spesielle NKVD-avdelingene. Videre fordelte demonstrantene hastig fremstilte løpesedler til befolkningen med oppfordring til å kjempe med for et fritt og sosialt Ukraina.

I Dnepropetrovsk, et av de største industrisentrene i republikken, fant det i 1972 sted en streik, som det bare lykkedes å slå ned takket

være innsatsen fra militsen og de såkalte «Drusjiniki», et hjelpepoliti bestående av ungtkommunister (og i Ukraina nesten utelukkende av unge storrussere). Den samme situasjonen oppsto igjen i oktober 1972, men denne gangen var urolighetene langt sterkere. Demonstrantene forlangte frigivelse av tusenvis av nye arrestanter, som var satt inn på grunn av «nasjonalistisk aktivitet».

I Dneprodersjinsk, som allerede i juni 1972 sto i de blodige uroligheters tegn, kom det i slutten av oktober 1972 til nye kraftige revolter. Militsen plaffet løs og man talte til omkring 50 døde og enda flere sårede. En bølge av arrestasjoner var resultatet, men det lykkedes allikevel ikke å bryte motstanden.

De siste meldinger som er kommet igjennom jernteppet, viser at Ukraina er og blir et av de svakeste ledene i det sovjetiske imperium.

Det blir bekreftet at det her finnes undergrunnsgrupper, at de altfor ivrige politifolkene blir «tatt hånd om» og at befolkningens misnøye utgjør en betydelig politisk faktor. Når den alminnelige og uunngåelige oppstanden ennå ikke er et faktum, så skyldes det at den nasjonale ukrainske emigrasjon er splittet. Frem til 1941 ble Den ytre aksjon (OUN) ledet med fast hånd av Konovalts (som ble myrdet i

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo